

at der i Dag er det ringeste Haab om, at der vil ske andet end Foretagelse af en sagkyndig Undersøgelse, er der jo kun tilbage det Haab, som det ærede Medlem Hr. Holstein i sin Tale i Aarhus altsaa har stillet i Udsigt.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen, der i Aften talte paa Venstres Vegne, opholdt sig ved, at jeg i mine tidligere Udtalelser havde sagt noget lignende, som jeg nu siger: at bag dette Ønske om Regeringens Fald stod der Tusinder af Vælgere. Den ærede Ordfører for Venstre ligesom tvivlede lidt derom. Ja, han tvivlede dog ikke om de henved 400 000, som staar bagved Socialdemokratiet, men de andre tvivlede han vist om, og det kan være, han har Ret; derom skal jeg ikke udtale mig, det er meget muligt. Men jeg har stødt paa mange Vælgere, som ikke tilhører Socialdemokratiet, som har spurgt: Kan vi dog ikke blive af med den Regering? Jeg tror, det ærede Medlem, hvis han vil vove sig ud omkring i Landet og virkelig høre Folkets Røst, kan høre lignende Udtalelser ogsaa af andre end Socialdemokrater. Det faar jo imidlertid være, som det er, vi kan alligevel ikke faa klarlagt her, hvor mange der staar bag. Men der staar i alt Fald adskillige bagved, og der staar i alt Fald dem bag, som lider mest under Krisen, og det er dog af nogen Betydning. Naar der er Tale om at gøre Indrømmelser paa Huslejelovgivningen, saa er det af Hensyn til Husejerne, som man siger lider mest under Huslejeloven. Skal der være Tale om at gøre Indrømmelser med Hensyn til den økonomiske Krise, saa er det utvivlsomt de arbejdsløse, der lider mest, som der maa tages mest Hensyn til. De 62 000, som i Dag er arbejdsløse, staar bag Kravet; de staar der med fuld Ret og kræver positive Foranstaltninger udført. Vi kan være lige glade, fuldkommen ligeglade, om Ministeriet bliver eller gaar, det, der er Hovedsagen, er, at der bliver udrettet noget.

Men det ærede Medlem Hr. Brorsen har altsaa ikke nogen stor Tro paa, at der staar mange bag disse Ønsker, naar han siger: vi har jo ikke andre Valgresultater end dem fra 1920 at bygge paa, og efter dem er der i hvert Fald ikke noget Flertal mod Regeringen. Ja, noget mere har vi, vi har nemlig Kommunalvalgene i 1921, som viste en ganske betydelig Svingning, der, hvis denne fortsattes paa det politiske Gebet, afgjort gav Venstre og Højre Mindretal. Men disse lidt overlegne Bemærkninger om, hvor mange der nu stod bag os, spiller naturligvis ikke saa stor en

Rolle. Jeg synes, vi kan være meget veltilfredse med den politiske partimæssige Udvikling, som den ærede Ordfører talte om, i Aarene siden 1901. I 1901 var der i Folketinget, som da bestod af 114 Medlemmer, 92 Venstremænd, i Dag er der 52 af 149. Denne Udvikling er ikke til at prale af. I 1901 var der her 14 Socialdemokrater af 114 Medlemmer, i Dag er der 48 Socialdemokrater af 149. Denne Udvikling kan vi særdeles vel være bekendt; hvis den fortsætter sig i de næste 20 Aar, er vi langt ovenpaa, hvad vi behøver at være. Men det har jo alt sammen ikke saa forfærdelig megen Indflydelse paa Krisen, og det var den, jeg gerne ønskede, der skulde øves Indflydelse paa. Partipolitisk — jeg gentager, hvad jeg sagde forleden — har vi maaske størst Interesse i, at der intet sker, thi i stadig større Tal vender Folket sig i Harme mod Regeringen og slutter sig til os politisk. Men det er ikke det, det kommer an paa, det er Nøden og Elendigheden, som hersker i vide Kredse af Befolkningen, vi gerne ønskede at afhjælpe, og derfor, hvor meget jeg end kan glæde mig over den enlige Svale, som fløj op i Aarhus, er det alligevel ikke det, jeg helst ønsker. Helst ønsker jeg, at de Konservative presser Ministeriet til at gøre det Arbejde, der er dets Pligt og Skyldighed til Løsning af Industrikrisen, hvis Løsning de Konservative jo med Vægt kan kræve af den Regering, som er deres allierede. Baade i den Sag og i andre Sager er der et Arbejde, et naturligt Programarbejde, som denne Regering skal fuldføre, og det ønsker jeg helst, at den fuldfører. Nu har den igen opgivet at gøre noget i Industrikrisen; jeg siger, den Utaalmodighed, som er i Befolkningen, er berettiget, den Forventning, man mødte Rigsdagen med, var berettiget, og Regeringen kan endnu slaa om, om den vil, der er stadig to Veje, som er aabne for den: Til Fremskridt og Arbejde, til Kaos og Undergang. Ministeriet kan vælge, men der er ikke lang Tid at betænke sig i, halvandet Aar har det betænkt sig, Støbeskeen er parat. Jeg henstiller til Regeringen, at den besinder sig og vælger den Vej, der fører til Arbejde, det sundeste for hele Samfundet. Og ikke mindst vil jeg henstille dette til Folketingspartiet som bærer Ministeriet, og for hvilket det ærede Medlem Hr. Brorsen er Ordfører. Dette ærede Medlem var under sin første Finanslovtale synlig glad over det gode Forhold, som herskede mellem Venstre og det konservative Folkeparti. Det ærede Medlem oplæste nogle Bladartikler, som viste det